

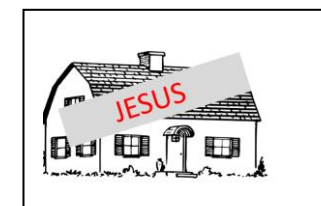
Tunadalskyrkan
 Palmsöndag 170409
 Rom 5:1-5 "Att besöka Jesushuset"

På TV finns det ett program som heter Vem bor här, och där 6 olika personer presenteras med namn och yrke och så får man hälsa på i deras hem, och de medverkande ska försöka lista ut vem som bor var. Det döljer sig de mest fascinerande hem bakom en ofta ganska intetsägande fasad. När jag läste den här texten i Romarbrevet 5 så fick jag bilden av ett hus i tanken och har gjort predikan utifrån den bilden. Naturligtvis haltar liknelserna, men låt det vara ett försök att förstå vad Paulus skriver.

Det här huset är till synes ett ganska ordinärt hus, som kan passa många, men det är något alldeles speciellt med det här huset.

Det har namnet JESUS, vilket säger att det finns mycket att utforska och försöka förstå. Vad bjuder Jesus på, vad är det som är så speciellt med honom.

Om man tittar på utsidan, så är det en stadig grund som heter Rättfärdiggörelse, eller rättfärdighet - Alltså att ha det rätt ställt med Gud. Vi kan försöka på många sätt, men kommer bara en bit på väg. Jesus har gjort allt som behövs när han dog på korset för vår skull, när han tog allas vår synd och skuld, allas våra tillkortakommanden och misslyckanden på korset- och därmed öppnade möjligheten för oss att få en rätt relation till Gud. Vår uppgift är att säga ja, jag tar emot det. Ef 1 säger: *I honom och genom hans blod har vi friköpts och fått förlåtelse för våra överträdelser*

Varför gjorde han det? Jo på grund av kärleken till människan. Gud skapade en gång människan och såg att det var gott, men människan gick sin egen väg bort från Gud, men han ville hela tiden relationen och sände Jesus till världen för att på ett väldigt konkret sätt visa på sin kärlek Joh 3:16 *Så älskade Gud*

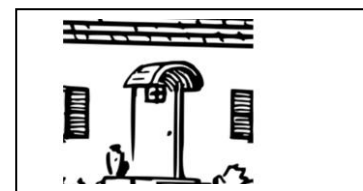

världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.

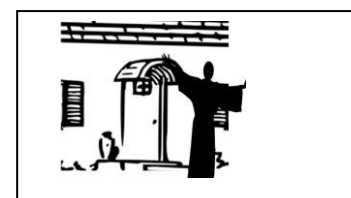
När Jesus levde var han begränsad till att möta människor en och en, men innan sin död gav han löftet om en hjälpare, den helige ande som skulle lära och påminna om allt Jesus gjort, och som inte är begränsad i tid och rum, utan finns med överallt där någon funderar på kristen tro, och vill finnas med och hjälpa och stötta och leda fram till en bekännelse: Jesus Kristus är Herre.

Det är ett stabilt hus vi möter, och i huset finns en dörr som leder in till nya upptäckter och möjligheter.

Vid dörren står Jesus och säger: Kom till mig, du som är trött och tyngd av bördor, jag vill ge dig vila. Men han säger också: Kom och se vad jag har att erbjuda, jag vill visa dig några smakprover av allt mitt goda, så att du kan upptäcka och förstå ännu mer.

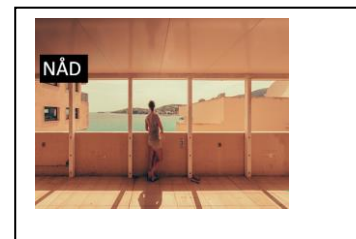
För att kunna komma in genom dörren behövs tro, dvs ett försanthållande av honom, att lita på att det han säger stämmer, att acceptera hans villkor och inte bara mina egna. Tro är att se på honom och hämta styrka och mod, men också att följa honom och låta hans löften bli verklighet i mitt liv.

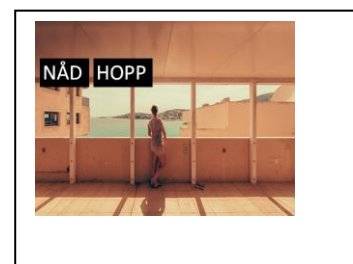
Det andra begreppet är frid – något mycket mer än en yttre sinnesstämning- det handlar om gudsrelationen, om att bli hel. Det hebreiska uttrycket shalom betyder frid och fred, men också att man är hel. När man säger ja till Jesus kan man säga att man blir hel. Det som brutits i relationen genom mina fel och brister, genom synden, det som för mig bort från Gud helas och upprättas. Vi känner till berättelse om den förlorade sonen som slösade bort hela sitt arv och till slut kom hem till pappa för att bli hans slav, men där pappan sträcker ut sina armar och sluter honom i sin famn och hälsar honom välkommen hem. Den kramen kan man kalla frid – förhållandet läks och helas, något nytt har kommit.

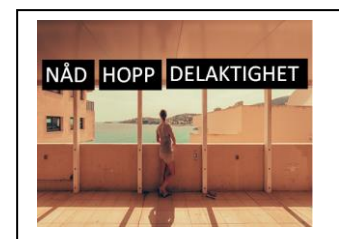
När man kommer in i huset öppnas nya vyer, inte minst det som kallas nåd – det som kommer från ordet gratia – det som ges gratis, fritt för intet. Inget vi kan göra gör att vi förtjänar nåden, men vi har full tillgång till den tack vare det Jesus gjorde på Golgata. Man skulle enkelt uttryckt kunna säga att det är en mötesplats mellan Gud och mig. Den förlorade Sonen hade ingenting att komma med, men han möttes av nåden- upprättelsen genom Faderns kärlek. Vi får möta nåden för varje dag och uppleva glädjen i en nära relation till honom. Ef 1 igen: *I honom och genom hans blod har vi friköpts och fått förlåtelse för våra överträdelser, så rik är den nåd med vilken Gud har låtit all vishet och klokhet flöda över oss. Ef 2:8 Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det.*

Och i huset finns också hopp, ett hopp som bär in i framtiden och som hjälper oss att se vem han är i dag och för kommande tider. Hoppet som ger oss en visshet om hans närhet, en förvissning om att han aldrig släpper taget, att ingenting ska kunna skilja oss från honom, hur mörkt det än kan se ut omkring. Rom 8:28 *Jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus vår Herre.*

Och hoppet ger också en delaktighet. En delaktighet i honom och allt han erbjuder men också en delaktighet med alla som tror på honom, där vi får dela livet med varandra, där vi får stötta, hjälpa och uppmuntra varandra och inte minst påminna varandra om allt han gör och allt vi har i honom. Ef 3 *Stå fasta och var stadig i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap.*

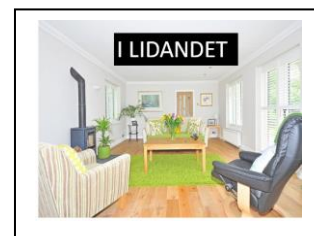
Men delaktigheten handlar också om hoppet över att få del av Guds härlighet. Och då står det t o m att vi är stolta över hoppet. Hur ofta känner vi oss stolta över att få vara en del i

Kristus och hans församling, stolta över att han vill relationen?

Guds härlighet är egentligen en sammanfattning av allt det han vill ge åt oss, av alla hans egenskaper, men om man vill göra det lite mer fattbart skulle man kunna säga att det handlar om upprättelse- han upprättar människan som gick sin egen väg, han ger tillbaka den härlighet som fanns innan syndafallet. Vi är små och svaga, men han ser mer på det friska än på det som går snett, och hans härlighet lyser fram genom oss. Och vi får för varje dag del av hans gudomliga krafter och möjligheter om vi bara vill emot dem. Och jag skulle tro att vi alla upplevt speciella ögonblick där hans härlighet på något sätt blivit tydlig, där vi känt hans närhet och tilltal.

Men delaktigheten och stoltheten ligger också i att dela lidandet, och där stöter vår tanke på motstånd. Det går bra så länge allt går lätt, men när det bli lidande av olika slag så vill vi helst inte vara med. Men i dag på påsksöndag som inleder stilla veckan påminns vi om Jesu lidande, om allt det han gjorde för vår skull och att vi i vår efterföljd av honom också kan gå in i lidande. Ingen av oss kommer undan, för alla möter vi det på ett eller annat sätt, och den här veckan har det blivit så extra tydligt genom det som hände i Stockholm i fredags. Och då säger Paulus att vi till och med ska vara stolta över våra lidanden. Varför då?

Jo för att det får konsekvenser som vi inte själva kan ta oss. Lidandet ger uthållighet. Vi får se på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare för att uthärda och inte tappa modet skriver Hebreerbrevets författare. Det är inte så lätt när man står mitt i en situation, men efteråt kan man ana att det var himmelska krafter inblandade i att det ändå gick vidare. Och tänk vilken möjlighet att få dela livet med varandra och be för varandra i stort och smått, och känna att man inte är ensam.

Lidandet leder också till fasthet skriver Paulus. En kommentar skriver att det här ordet används i kemiska processer när metall renas i eld, och allt slagg försvinner och metallen blir i slutändan inte bara ren utan också stark. Att få en fasthet i

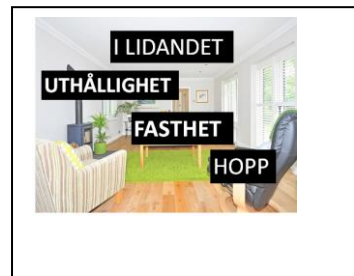
tron kan alltså innebära att livet renas och rensas, så att det som är mindre viktigt försvinner och man kan se vad gudsrelationen egentligen innebär. Att den håller också i det svåra. Och att vi också där kan få stötta och hjälpa varandra.

En tredje sak som lidandet leder till är hopp enligt Paulus, ett hopp som inte sviker. Jakob skriver i sitt brev; *1:12 Salig är den som håller ut då han prövas; när han har bestått provet skall han få det eviga livets segerkrans, som Gud har lovat dem som älskar honom.*

Och det är kanske också så att om man härdat ut i en prövning så vet man att det finns större chanser att man kan göra det nästa gång den kommer också. Det finns ett hopp som säger att det finns oanade krafter och möjligheter. För länge sedan sjöng vi en sång med barnen: Över bergen, genom dalen, över bergen genom dalen. Över bergen, genom dalen, vill jag följa när Jesus kallar mig./: Jag vill följa, följa Jesus, jag vill följa, följa Jesus, jag vill följa när Jesus kallar mig./ En själavårdare tog den här sången som exempel på hur vi ska se på livet. Är det bara raksträckor vi vill ha, eller behöver vi också dalarna och höjderna. Om vi tänker att livet består av allt detta, så kan det vara lite lättare att hantera också uppförsbackarna, för sedan kommer det en fin utsikt innan vi än en gång åker ner i dalen och i nästa uppförsbacke.

Ja det här var några av rummen i Jesus huset. Det finns mycket mer att upptäcka, men det får bli en annan gång, men om man vill sammanfatta det, så handlar det om kärlek: För vår skull, för varandras skull. Han har gjort det som behövs, vi får följa honom, men också inbjuda andra att vara med och upptäcka rikedomerna i den kristna tron.

Och så får vi så här i påsktid närma oss korset – symbolen för hans lidande för vår skull, be om hans hjälp och stöd, men också glädjas över att vi får vara delaktiga i allt det han gjorde.

Avsluta med översättningen the Message variant av texten.

Om vi litar på Gud och tar emot det han alltid har velat göra för

oss – rätta till allt som vi har gjort fel och ge oss en riktig relation till honom – då har vi det bra med Gud tack vare vår Mästare Jesus. Men det är inte allt. Vi slår upp dörren för Gud och upptäcker genast att han redan slagit upp dörrarna på vid gavel för oss. Vi upptäcker att vi har hamnat där vi alltid har hoppats att få vara – mitt ute i Guds stora, fria nåd och härlighet. Där sträcker vi på oss och ropar ut hans lov.

Och det kommer mera: Vi fortsätter att prisa honom, till och med i våra bekymmer och svårigheter, för vi vet att det svåra kan ge oss ett brinnande tålamod och det tålamodet smider i sin tur dygder av härdat stål. Så att vi inte missar nästa sak som Gud gör. Det är en spänd förväntan som aldrig gör oss besvikna. Tvärtom – vi finner inte plats för allt som Gud frikostigt fyller våra liv med genom den heliga anden.

AMEN

Där inte annat anges
Bibeltat från Bibel 2000
© Svenska Bibelsällskapet
www.bibeln.se